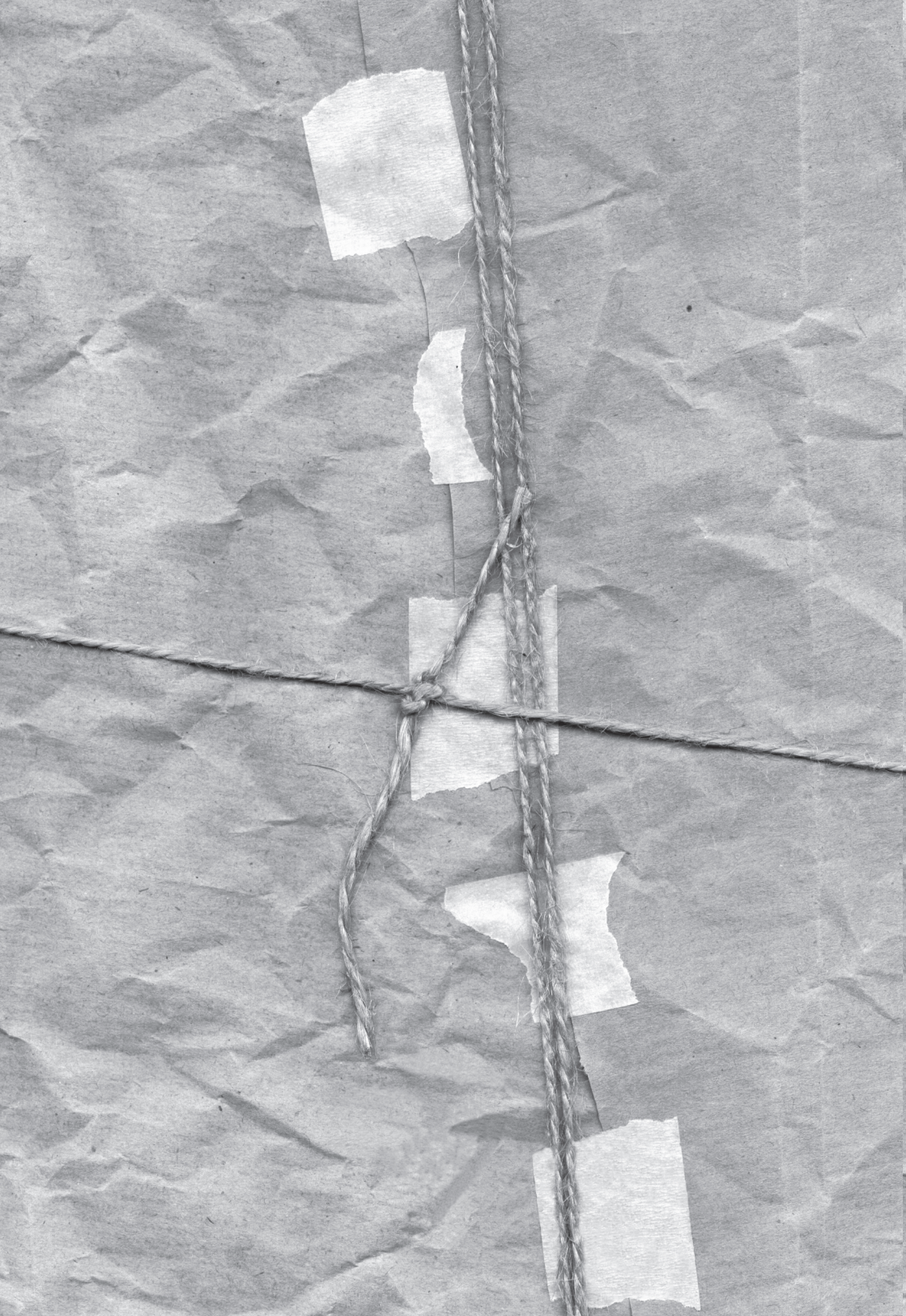

Het geheim van de gouden hagedis

PSSST!

Weet jij een spannend geheim?

Win een boek met jouw naam erop!

www.hetgeheimvan.nl

Robin Raven

Het geheim van de gouden hagedis

Tekeningen ivan en ilia

LEOPOLD / AMSTERDAM

Eerste druk 2017

© 2017 tekst: Robin Raven

Omslagillustratie: Saskia Halfmouw

Illustraties binnenwerk: ivan en ilia

Vormgeving omslag, logo en schutbladen: Rob Galema

Uitgeverij Leopold, Amsterdam / www.leopold.nl

ISBN 978 90 258 7392 9 / NUR 282

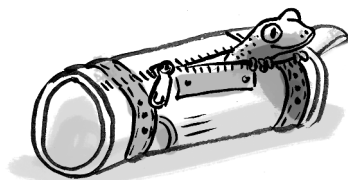

Uitgeverij Leopold drukt haar boeken op papier met het FSC®-keurmerk.

Zo helpen we waardevolle oerbossen te behouden.

Inhoud

Een geheime gast	7
Hagelslagkeutels	11
Nissa	17
Gedoe op school	23
Paniek!	28
Ontdekt!	33
Raja Mas	38
Speurneuzen	43
Een vreemde bezoeker	47
Missie Dissie	50
Grote problemen	54
Herrie in de tent	60
Terug naar Indonesië	66
Op de vlucht	69
Paspoortcontrole	74
Gouden spikkeltjes	79
<i>Het geheim van Robin Raven</i>	82

Een geheime gast

Sam haalt diep adem. Eindelijk frisse lucht. Hij staat bij het Meeting Point, een gigantische kubus in rood-witte blokken op Schiphol Plaza. Het is er superdruk. Nieuwsgierig kijkt Sam om zich heen. Links van hem maken twee mensen ruzie en voor hem kletst een groepje jongens in een taal die hij niet kent. Wat is het? Russisch? Chinees? Geen flauw idee. Schiphol is een kippenhok!

‘Hè, hè.’

Mama’s zucht komt vanuit haar tenen. ‘Oost west, thuis best.’

Ze trekt een vies gezicht.

‘Ik moet naar de wc.’ Ze kreunt. ‘En snel ook. Een schone wc die blinkt en die niet naar poep ruikt. Als we thuis zijn, koop ik meteen tien bussen toiletspray met dennengeur!’

‘Ik ga met je mee,’ zegt Cryssie. ‘Ik knap bijna!’

Sam schudt zijn hoofd. Hij kijkt Cryssie en mama na. Ze hebben de hele vlucht zitten klagen over de smerige wc, die ook nog eens veel te klein was.

‘Mijn bips past er niet eens op,’ mopperde mama. ‘Dat ding is gemaakt voor kabouters! Weet je wat? Ik hou het wel op tot Schiphol.’

En dat hield ze vol. Bijna twintig uur lang.

‘Ik scheur van de honger.’ Papa krabt op zijn achterhoofd en kijkt om zich heen. Er verschijnt een twinkeling in zijn ogen.

‘Kijk.’ Hij grinnikt. ‘Dat bedoel ik.’ Hij knikt naar een standje in de hoek van de hal. Erboven staat in grote krulletters: *De Hollandse worstenkoning!*

Papa likt zijn lippen af. ‘Straks lekker naar huis,’ zegt hij, ‘maar eerst een echt Hollands broodje worst met vette mosterd! Wil jij ook?’

Sam knikt. Na vier weken nasi en bami doet de geur alleen al hem watertanden.

‘Lekker,’ zegt hij. ‘Ik pas wel op de koffers.’

Sam zoekt in zijn rugzak naar zijn telefoon. Wat is dat? Het canvas van het voorvakje gaat op en neer. Alsof de rugzak tot leven komt! Zijn hart schiet in zijn keel.

Hij kijkt naar zijn vader, maar die staat in de rij bij de worstenkoning. Papa staart naar de broodjes die gesmeerd worden en heeft niets in de gaten.

Sams linkerhand gaat langzaam naar het voorvakje. Voorzichtig trekt hij met zijn duim en wijsvinger de rits een stukje open.

Floep! Daar verschijnt een kopje. Sam herkent het dier-tje meteen: het is een tjitjak, een Indonesische hagedis!

Daar heeft hij er op reis genoeg van gezien. Huishagedissen met uitpuilende ogen. Van kop tot staart zouden ze precies op een snee brood passen, zo klein zijn ze. Dankzij vier kleefpootjes kunnen ze tegen de muur en over het plafond lopen. *Nooit met je mond open slapen, waarschuwde de gids, want soms vallen ze naar beneden!*

Tjitjaks doen geen vlieg kwaad (nou ja, alleen vliegen dan, want die eten ze op). Ook zijn ze dol op donkere plekjes. Toen Cryssie er eentje in haar toilettas vond, gilte ze het hele hotel bij elkaar.

‘Dag, jongen,’ zegt Sam zacht. ‘Wat doe jij in mijn rugzak?’

De tjitjak kijkt om zich heen alsof hij zich afvraagt waar hij is beland.

Sam kijkt wat scherper. Deze tjitjak is anders dan de tjitjaks die hij in Indonesië heeft gezien. Die waren allemaal bruin of groen met bobbeltjes. Deze glimt, alsof hij van goud is. Hij lijkt wel opgepoetst. Een levend klompje goud.

Wat moet hij doen met zijn vondst? Aangeven bij de douane? Dat is zielig. Die brengen het beestje vast naar een asiel. Aan papa en mama vertellen? Die hebben nu wel andere dingen aan hun hoofd. Loslaten? Maar niet. Straks heeft het hagedisje een enge ziekte en besmet hij half Nederland.

‘Tadáááá!’

Sam schrikt op.

Papa komt aanlopen met vier broodjes worst in zijn handen. Hij houdt ze omhoog alsof het olympische medailles zijn.

‘Heerlijk!’

Dat is mama, die samen met Cryssie aan komt lopen.

Sam aarzelt geen moment. Hij doet de rits dicht. Niemand hoeft te weten wat hij per ongeluk heeft meegenomen.

‘Lekker,’ mompelt hij. ‘Ik verga van de honger.’

Hagelslagkeutels

Sam legt zijn rugzak op zijn bed en gaat er zelf naast liggen. Hij is doodmoe. Papa heeft uitgelegd dat je zoiets een jetlag noemt. Een dag in een vliegtuig en terugreizen in de tijd gaan je niet in de koude kleren zitten.

Ineens gaat de kamerdeur open. Het is mama.

Ze draagt een witte mand met stinkend wasgoed.

‘Ik draai nog één laatste was voor vandaag.’ Ze pakt de rugzak van het bed en wil de rits van het hoofdvak open-trekken.

‘Niet doen!’ Sam vliegt overeind maar het is te laat. Alle spullen regenen op het bed. Hij rukt de rugzak uit mama’s handen.

‘De rest doe ik zelf wel,’ snauwt hij.

Mama trekt haar wenkbrauwen op. ‘Rustig maar, hoor.’

Ze stopt de vieze spullen in de mand en verdwijnt.

Sam staat op, sluit de deur en ploft weer terug op bed.

‘Dat scheelde niet veel, kleine vriend,’ mompelt hij.

Zijn vingers trekken de rits open. De tjitjak steekt meteen zijn kopje naar buiten.

‘Welkom in Nederland. Ik hoop dat je het leuk vindt. Hier hebben we geen rijstvelden, alleen maar bollen-velden.’

Hij denkt even na. Hoe kan hij het beestje geruststellen?

‘Je moet een naam hebben,’ zegt hij. ‘Tjitjak kan niet in Nederland. Dat snapt niemand.’

Hij denkt aan Cryssie, die doodsbang is voor hagedissen.

‘Weet je wat? Ik noem je Dissie. Naar mijn stomme zus, die heel hard gaat gillen als ze jou ziet!’

Dissie draait zich om en kakt een bergje superkleine keutels op Sams kussen.

Sam trekt een vies gezicht. ‘Wat doe je!? Daar moet ik vannacht op slapen!’

Dissie gaat op het kussen liggen, boven op de keutelberg.

Sam zet het beestje op de grond en trekt de sloop van het kussen. Getver. Allemaal bruine vlekjes. Snel naar de badkamer om ze weg te wassen.

Als hij over de drempel stapt,

staat Cryssie ineens voor zijn neus.

Ze kijkt naar het kussensloop en trekt haar wenkbrauwen op.

‘Wat heb jij nou gedaan?’ Ze grijnst. ‘Je bed ondergepoept? Gatverdamme, kleuter!’

‘Kappen, zus,’ bromt Sam. Zijn gedachten gaan razendsnel. Cryssie mag Dissie niet zien! Ze gaat gillen of hun ouders erbij halen.

Hij moet iets verzinnen. ‘Ik heb een broodje hagelslag gegeten, dat heb ik zo gemist in de vakantie.’

‘Als mama erachter komt, ben je nog niet jarig,’ Cryssie steekt haar tong naar hem uit.

‘Waarom denk je dat ik zo stiekem doe?’ mompelt Sam.

Cryssie draait zich om en verdwijnt naar haar kamer.

Sam kijkt haar na. Boven eten is verboden. O wee, als er een kruimel op de vloer ligt. Dan gaat mama over de rooie.